

Ferenc pápa üzenete

a Betegek XXII. Világnapjára

2014. február 11.

Hit és szeretet: „Nekünk is életünket kell adnunk testvéreinkért” (1Jn 3,16)

Kedves Testvérek!

1. A Betegek XXII. Világnapjának alkalmából, melynek idei témája: *Hit és szeretet: „Nekünk is életünket kell adnunk testvéreinkért” (1Jn 3,16)*, megkülönböztetett figyelemmel fordulok a betegekhez, továbbá mindazokhoz, akik ellátásukon és gondozásukon fáradoznak. Kedves Betegek, az egyház a szenvedő Krisztus különleges jelenlétét ismeri fel bennetek. Valóban így van: szenvedésünk mellett, jobban mondva, szenvedésünkben ott van Jézus szenvedése, aki együtt hordozza velünk szenvedésünk terhét, és feltárja előttünk annak értelmét. Amikor Isten Fia vállalta a kereszthalált, megtörte a szenvedés magányát, és bevilágította annak sötétségét. Ezáltal feltárult előttünk Isten irántunk érzett szeretetének misztériuma, amely reményt és bátorságot önt belénk: reményt, mert Isten szeretetervében a fájdalom éjsötétje is megnyílik a húsvéti fény előtt; bátorságot, hogy az ő társaságában, vele egyesülve minden nehézséggel szembe tudjunk nézni.

2. Isten emberré lett Fia az emberi életből nem törölte ki a betegséget és a szenvedést, hanem magára vállalta s ezáltal átalakította és új távlatba helyezte. Új távlatba helyezte, mert már nem a betegség és a szenvedés az utolsó szó, hanem a teljességben ajándékozott új életé; átalakította, mert Krisztussal egyesülve negatív tapasztalatból pozitívvá válhatnak. Jézus az út, és az ő Lelkével követhetjük őt. Ahogyan az Atya szeretetből odaadta a Fiát, és ahogyan a Fiú ugyanazon szeretetből odaadta önmagát, mi is szerethetjük a többiekét úgy, ahogyan Isten szeretett minket, életünket adva testvéreinkért. A jó Istenbe vetett hit jósággá, a megfeszített Krisztusba vetett hit erővé válik, hogy mindvégig szeressünk és ellenségeinket is szeressük. A Krisztusba vetett hiteles hitnek az a bizonyítéka, ha szeretettől áradóan odaadjuk önmagunkat felebarátainkért, különösképpen azért, aki nem érdemli meg, aki szenved, aki kirekesztett.

3. A keresztség és a bérálás erejében arra kaptunk meghívást, hogy hasonlóvá váljunk Krisztushoz, minden szenvedő irgalmas szamaritánusához. „Abból ismertük meg a szeretetet, hogy ő életét adta értünk, tehát nekünk is életünket kell adnunk testvéreinkért” (1Jn 3,16). Amikor gyengéd szeretettel fordulunk az ápolásra szorulókhöz, reményt és Isten mosolyát hozzuk a világ ellentmondásai közé. Amikor a nagylelkű odaadás válik tetteink stílusává, teret engedünk Krisztus szívének, mely felmelegít minket. Ekképpen tudunk hozzájárulni Isten országának eljövételéhez.

4. Ahhoz, hogy növekedjünk a gyengédségben, a tapintatos és figyelmes szeretetben, van egy keresztény példaképünk, akire biztonsággal figyelhetünk. Ez pedig Jézus anyja, a mi atyánk, aki odafigyel Isten hangjára és gyermekei szükségleteire, nehézségeire. Mária, a benne testté váló isteni irgalmasságtól indítva, megfedekez magáról, és sietve elindul Galileából Júdeába, hogy meglátogassa és segítse unokanővérét, Erzsébetet; közbenjár fiánál a kánai menyegzőn, amikor látja, hogy fogytán van a bor; szívében hordja élete zarándokútján az agg Simeon szavait, melyek megjövendölik, hogy tör járja majd át szívét; és erős lélekkel kitart Jézus keresztjének lábánál. Ő tudja tehát, hogyan kell ezen az úton járni, s ezért ő minden beteg és szenvedő édesanyja. Bizalommal, gyermeki tisztelettel fordulhatunk hozzá, és biztosak lehetünk abban, hogy ő mellettünk áll, felkarol és nem hagy el minket. Ő a feltámadott megfeszített édesanyja, vagyis ottmarad a mi keresztjeink mellett is, és elkísér minket a feltámadás és az élet beteljesülése felé vezető úton.

5. Szent János, a tanítvány, aki Máriával együtt ott állt a kereszt lábánál, a hit és a szeretet forrásaihoz vezet vissza minket, annak az Istennek a szívéhez, aki „maga a szeretet” (1Jn 4,8.16), és emlékeztet minket arra, hogy nem szerethetjük Istent, ha nem szeretjük testvéreinket. Aki ott áll a kereszt alatt Máriával, az megtanulja, hogy úgy szeressen, ahogy Jézus. A kereszt „Isten irántunk érzett hűségese szeretetének bizonyossága. Oly nagy ez a szeretet, hogy belép a mi bűnünkbe, és megbocsátja azt, belép a mi szenvedésünkbe, és erőt ad hordozásához, belép a halálba is, hogy legyőzze, és megmentsen minket... Krisztus keresztje arra is meghív minket, hogy engedjük megfertőzni magunkat ettől a szeretettől, megtanít minket, hogy mindig irgalommal és szeretettel nézzünk a másokra, kivált arra, aki szenved, aki segítségre szorul” (*Keresztút a fiatalokkal*, Rio de Janeiro, 2013. július 26.).

Mária közbenjárásába ajánlom a betegeknek ezt a XXII. világnapját: segítse a betegeket, hogy szenvedésüket Jézus Krisztussal egyesülve hordozzák, és támogassa azokat, akik ápolják őket. Minden betegre, egészségügyi dolgozóra és önkéntesre szívből adom apostoli áldásomat.

Vatikán, 2013. december 6.

Ferenc

(Fordította: Kristóffy Lilla Krisztina)

Magyarul megjelent: *Új Ember*, 2014. február 9., 5. old.

© Libreria Editrice Vaticana, 2014.

© Kristóffy Lilla Krisztina, 2014.

